

Thái Âm Phù

MacDung

Huy Khiêm đang cắm cúi đào cái ao cá sau vườn. Từ ngày mẹ mất, anh sống trợ trợ với căn nhà nhỏ tồi tàn nằm khuất sâu trong thôn vắng. Nhiều người trong làng lúc ngang qua nhà, thường trêu anh mau mau tìm cho mình một cô vợ để bầu bạn cho bớt phần quạnh hiu. Những lúc như vậy anh thanh niên chỉ cười mà không nói lời nào trước những kẻ rối việc. Thật ra anh có để ý một cô gái ở làng bên, nhưng ngặt nỗi cô ấy thuộc dòng dõi nhà giàu nên không mong với tới...

Sống một mình cũng có cái thú của nó. Huy Khiêm thường hay đi đây đi đó thăm bè bạn mà không phải băn khoăn về căn nhà trống trợ trợ của mình. Ăn uống thì đã có rau, cá ngoài đồng. Mấy sào đất của cha mẹ để lại cũng thừa sức nuôi thân. Vậy việc còn lại chỉ có thể là cưới vợ cho bản thân, nhằm kiếm một nắm ruột để nối dõi tông đường. Nhưng nói nghe thì dễ, chứ chắc gì mình cưới được một cô vợ đúng như mong đợi. Minh thương người là một việc. Còn có được người thương lại hay không lại là việc khác. Đó chính là nỗi băn khoăn mà Huy Khiêm thường hay trầm trọc trong những đêm không ngủ...

Người đẹp thường hay bắt mắt, chứ như con bé Thanh nhà bên thì nói làm gì... Cái con nhỏ thật là quá quắt khi hay chen vào việc của người. Việc nhà mình thì không lo, cứ hay chạy sang đây líu lo lắm chuyện. Đã vậy mà nó còn hay giành phần nấu cơm cho anh mới lạ!

Nhưng nói thì nói vậy chứ có con bé qua chơi đôi lúc cũng hay hay. Huy Khiêm có thể kể tâm sự của mình với một con bé hay tò mò, và thường trợn tròn hai con mắt đen nhánh khi anh nói về “người ấy”. Nói chung Huy Khiêm đang si tình trong vô vọng và những lúc buồn cần có một người để lắng nghe tâm sự của mình. Vậy thì không ai khác hơn ngoài con bé hay hóng việc của người lớn, vẫn lằng xằng, lích xích quanh đây...

Đang xắn cái len, bỗng Huy Khiêm phát hiện có điều khác lạ. Lưỡi len như chạm vào một vật rất cứng, phát ra tiếng va chạm với kim loại nghe khô khốc. Ngạc nhiên anh khom người xuống bới đất và lôi lên một cái thùng bằng sắt, loại mà lính Mỹ thời chiến thường dùng đựng đạn. Một suy nghĩ thoáng qua trong đầu anh thanh niên: “Có khi nào mình đào được vàng như trong chuyện cổ tích. Lúc ấy thì có thể nói chuyện với “người ấy” được rồi...”

Nhưng những gì bày ra trước mắt làm Huy Khiêm thất vọng. Trong cái thùng chỉ có vài thứ linh tinh như: sổ sách, một mớ cỏ khô, mấy cây dao bằng thủy tinh và một mớ mùn mục nát không biết là gì...

Lật thoáng qua vài trang của quyển sổ, Huy Khiêm chợt chú ý đến một đoạn nét chữ khá rõ, được ghi rất trang trọng ở phía sau với nhiều chú thích rất lạ kỳ:

“Thái âm phù là một loại bùa chú trong dân gian rất khó luyện được. Loại bùa này có tác dụng khiến được suy nghĩ của kẻ khác theo ý mình và đôi lúc giúp người luyện hoàn thành một số tâm nguyện như mong muốn. Tuy nhiên việc luyện Thái âm đòi hỏi rất nhiều yếu tố mà tính bất chợt ngẫu nhiên chính là “duyên” quyết định có thành công hay không. Từ những yêu cầu đã được quy định, lẫn tính ngẫu nhiên trong quá trình tìm vật liệu mà nhiều người đã bỏ dở công trình lúc gần chạm đích. Chính vì điều này mà Thái âm phù ít được người biết đến, và cũng ít ai chịu được sự kiên nhẫn để hoàn thành...”

Đọc đến đây Huy Khiêm hơi do dự... “Khiến được suy nghĩ kẻ khác theo ý mình...” có nghĩa là gì cơ chứ? “Hoàn thành một số tâm nguyện như mong muốn...” Cái này xem ra cũng hay hay đây...

Anh lật qua vài trang và thấy những đoạn chú thích cho Thái âm phù. Tim Huy Khiêm bỗng đập nhanh khi biết ai đã luyện thành công bùa Thái âm thì có thể làm người khác tình nguyện dâng trái tim cho mình... Ôi! Điều này thật bất ngờ... Như vậy không phải anh đã có cách làm cho “người ấy” yêu mình hay sao! Mà một khi yêu nhau thì đâu ai phân biệt ngôi thứ, sang hèn làm gì cơ chứ...

Bàn tay Huy Khiêm run lên khi lật qua các trang khác:

- “Tìm năm loại cỏ thơm vào giờ mở đầu của Hoa giáp. Trong phạm vi giờ Tý phải tìm hái cùng một lúc năm loại ấy mà không được chuẩn bị trước. Lúc tìm được phải phơi 64 nguyệt sương, chôn dưới đất 128 ngày đêm. Mùi cỏ phải giữ sao cho như lúc ban đầu, không được vàng úa mới đạt thành tựu. Sau khi được cỏ này thì giã nhuyễn pha với nước sương đêm, dùng nó thoa lên tóc ai thì trở thành “bùa yêu” không hề sai trật...”

Đọc đến đây Huy Khiêm chợt nghĩ: Năm loại cỏ thơm là những thứ nào nhỉ? Hồi nhỏ tới lớn anh chỉ nghe nói đến duy nhất món rau thơm mà thôi! Lấy đâu ra năm thứ cho đủ với yêu cầu luyện Thái âm bây giờ...?

Thế là từ hôm tìm được quyển sổ quái lạ, Huy Khiêm cứ đi ra đi vào với những đăm chiêu về năm loại cỏ quái ác đó. Nhất định anh phải tìm cho ra chúng để luyện Thái âm phù, nếu không thì đành phải... ở giá suốt đời...

Qua một tuần sau, anh vẫn không nghĩ ra năm loại cỏ thơm mà trong sách đã ghi nên đâm ra cáu bẳn với cả bé Thanh.

- Anh Khiêm mấy hôm nay lạ ghê! Bỗng nhiên lại quạu quọ như bị ai lấy của không bằng. Thôi không chơi với anh nữa, đi tìm rau thơm bỏ nồi canh chua để ăn còn hay hơn...

Lời nói của con bé khiến anh chú ý, không dám tiếp tục chọc cho nó giận.

- Thanh nè! Rau thơm mà em nói là gì vậy?

Con nhỏ ngoe nguẩy hồi lâu mới chịu nói:

- Là rau cần dày lá chứ còn chi phải hỏi. Cái anh này hôm nay mới thật kỳ, hỏi gì những đâu đâu...

Huy Khiêm gãi gãi cái đầu bù, rồi nói:

- Nhưng... rau cần có mùi ngậy ngậy. Sao gọi là... thơm?

- Thì ai thích cứ nói là thơm. Còn không thích, nói hôi cũng được...

Câu nói của con bé khiến anh thanh niên tỉnh người ra. “Như vậy đâu cần... thơm mới được. Cứ có mùi nặng là đúng rồi!”

Việc này về sau cứ mỗi lúc nghĩ đến anh lại cười bò ra. Không phải khi mua nước mắt người ta hay ngửi mùi đó sao? Mùi càng nồng đậm lại cho rằng ngon. Nhưng đến lúc dính chút xíu vào người ai cũng la oai oái “Sao hôi quá!”

Rồi bắt đầu từ hôm đó, Huy Khiêm ra sức đi tìm năm loại cỏ thơm. Nhưng qua mấy tháng trầy trật anh vẫn không sao tìm đủ. Cứ đến giờ Tý xuất hành, chỉ may mò được hai ba loại thì đã quá canh. Sau đó tìm đủ lại không sao giữ cho chúng xanh màu được. Lật tìm đọc kỹ quyển sổ mới té ngựa ra: “Giờ mở đầu trong Hoa giáp là giờ nào mới đúng?”. Hỏi thăm đây đó, mất cả tháng anh mới biết là giờ giáp tý. Như vậy nếu không tìm đủ năm loại cỏ thì phải mất năm ngày sau mới xuất hiện lại giờ giáp tý...

Loay hoay mất mấy năm Huy Khiêm vẫn chưa luyện xong Thái âm phù, và đành phải sống trợ trợ một mình. Cũng may có bé Thanh thỉnh thoảng vẫn hay sang bầu bạn với anh nên cũng khuấy khuấy đôi phần. Thấy tỏ ra nôn nóng chẳng xong nên anh bắt đầu nghiên cứu kỹ quyển sổ nhật được ngày ấy. Một hôm buồn tình, anh đem hết mọi thứ ra quan sát thì chợt thắc mắc với hai con dao thủy tinh mà lâu nay mình quên khuấy. Huy Khiêm tự hỏi trong lòng, “không biết hai cây dao để làm gì cơ chứ?”

Và anh bắt đầu cùng bé Thanh suy luận: Nhất định chủ nhân của nó đã có chủ ý khi bỏ con dao vào trong cái thùng. Những thứ này nếu không có việc dùng thì vứt đi, ai hơi đâu đem chôn giấu cho mệt thân...

Quá bức mình vì tính khật khưỡng của anh nên con nhỏ quát luôn:

- Dao thì dùng để... cắt. Có gì đâu mà anh cứ xem như của báu vậy!

Một lần nữa bé Thanh làm Huy Khiêm kinh ngạc. Bấy lâu nay anh cứ dùng tay để hái năm loại cỏ thơm ấy, nên nó cứ mãi biến màu. Lời nói của bé Thanh khiến anh nghĩ ra việc dùng dao thủy tinh mà cắt họa may mới linh nghiệm...

Thế là tối hôm đó anh thực hiện ý định không chút đắn đo. Năm loại cỏ khi được cắt xong anh lại dò hỏi ý của con bé:

- Em làm thế nào giữ cho rau không bị vàng úa vậy?

- Trời ơi! Có vậy mà cũng hỏi. Cứ giữ ẩm, tránh nắng, màu của nó tắt xanh lâu.

Huy Khiêm nhìn con bé ra vẻ nề phục:

- Không ngờ em có lắm tài quá! Sau này đại sự mà thành anh sẽ đích thân sang nhà hậu tạ...

Bé Thanh nguyệt một cái rở dài về phía anh như bắt cần:

- Ai mà thèm! Anh lo thân anh còn không xong còn mong gì chuyện khác. Lo cưới vợ đi. Già chát rồi đó...

- Thì anh đang lo đấy thôi! Nếu Thái âm phù mà thành, cưới vợ chỉ là chuyện... nhỏ.

Cuối năm đó Huy Khiêm hoàn tất việc luyện Thái âm phù. Trong xóm có nhiều thanh niên bắt đầu tìm đến “anh Khiêm” để nhờ vả. Anh nghĩ thầm: “Chuyện này chắc lại do con bé gây ra. Cái miệng nó lúc nào cũng bép xép, chỉ tổ hỏng việc lớn.” Rồi anh lại nghĩ, mình cũng nên mang bùa Thái âm ra thử thách xem độ ứng nghiệm ra sao, trước khi hoàn thành tâm nguyện cho bản thân.

Từ hôm ấy, người trong thôn bắt đầu thấy lạ khi con em của mình cứ hay sang nhà Huy Khiêm thì thầm gì... gì đó. Qua mấy tháng sau trong xóm có lễ cưới, anh Khiêm lại được mời làm thượng khách mới hách cơ chứ! Mà sao chú rể có vẻ nề mặt Huy Khiêm ra phết. Ngay cả các chàng trai cũng tỏ ra rất tôn sùng và ca ngợi “anh Khiêm” hết lời...

Mấy năm nữa trôi mau. Bây giờ thì tên tuổi Huy Khiêm trong giới thanh niên nổi cộm. Anh nổi tiếng với cái nghề giúp các chàng trai được toại nguyện khi cưới được cô gái “mình yêu”.

Chỉ có bé Thanh là nghĩ khác đi.

- Tài gì mà tài! Giúp người thì giỏi, sao không giỏi tìm cho mình một cô vợ mới hay...

Lời nói của con bé khiến Huy Khiêm buồn hết mấy hôm. Anh nghĩ cũng lạ, sao bùa Thái âm đem cho ai sử dụng cũng linh ứng, riêng anh lại không. Đã bao nhiêu cái đám cưới do anh chủ xướng đã thành toàn mà riêng anh vẫn “phòng không gối chiếu”. Như vậy giúp người hóa ra lại lỗ to. Tội nó cưới vợ xun xoe, mời mình hết lượt này đến lượt khác... Còn mình lại chẳng làm nổi một cái đám cưới. Bé Thanh cười mình là đúng quá rồi...!

Tuy nhiên bé Thanh bề mặt cười cợt nhưng trong lòng lại nề “anh Khiêm” lắm lắm. Nói gì thì nói, Thái âm phù của anh rất ứng nghiệm khi giúp biết bao nhiêu người thành cặp thành đôi. Từ đó, tuy vẫn hay nhạo báng “anh Khiêm”, nhưng nó lại hay cùng anh đi tìm cỏ thơm về ủ làm bùa Thái âm.

Một hôm con bé nhất nhất xin anh Khiêm một chút xíu cỏ Thái âm để sử dụng cho việc riêng. Mặc dù Huy Khiêm gạn hỏi nhiều lần con nhỏ vẫn không chịu nói ra.

- Anh hỏi để làm gì? Em giúp mấy đứa bạn trai không được hay sao. Anh giúp người khác được thì...em giúp người quen cũng được chứ có sao đâu.

Chuyện bé Thanh xin cỏ Thái âm, Huy Khiêm không để trong đầu. Chỉ qua mấy hôm là anh quên bẵng, và từ đó về sau cũng không nghe con bé nhắc đến nữa.

Rồi Huy Khiêm nhận được tin buồn. Người mà anh ngày đêm thương nhớ đã lấy chồng, mặc cho anh đã luyện thành Thái âm phù và vẫn sử dụng nó nhưng không ứng nghiệm đối với riêng mình...

Thấy Huy Khiêm buồn, con bé Thanh vẫn nhỏng nha nhỏng nhảnh như ngày nào nói tỉnh queo:

- Hơi đâu mà buồn anh Khiêm. Con gái vẫn còn đầy ra kia! Mai một biết đâu anh cưới được cô khác hơn gấp trăm lần...

Nghe con bé nói anh cũng được an ủi đôi phần, nhưng nghĩ lại vẫn thấy tức anh ách. Tại sao ai, anh giúp cũng thành công, còn riêng mình lại xôi hỏng hỏng không. Thái âm phù ơi là Thái âm phù! Bụt thiên bỏ nhà đi đâu mất? Khiến gia chủ rơi vào cảnh dở khóc dở cười...

“Người ấy” đã lấy chồng, coi như bao công sức trở thành công cốc với ngót nghét bảy năm trời nuôi trồng một hy vọng. Rồi Huy Khiêm nổi giận đem các thứ ném ra ngoài sân. Cả hai con dao cũng bị đập vỡ nát với lời nguyền rủa không tiếc lời.

Thấy anh nổi giận, bé Thanh bỗng sợ hãi. Nó không nói không rằng đi nhặt các thứ vào nhà cất riêng một chỗ.

Huy Khiêm trông thấy giận dữ nói:

- Tiếc gì cái thứ ấy... Đờ... đại nhà khôn... chợ...

Bé Thanh tiu nguỷu nói:

- Nó không giúp được anh cũng giúp được người khác chứ bộ. Khi không đem ném đi, hủy hoại công sức trong chốc lát chẳng thấy tiếc hay sao?

- Không tiếc gì cả! Ném hết, bỏ hết... Chẳng còn Thái âm, thái huyết gì nữa cả...

Cơn giận dữ của Huy Khiêm kéo dài được mấy hôm thì lắng xuống. Nó lắng xuống bởi lẽ tiếng tăm của anh bây giờ đã có nhiều người biết đến. Có quá nhiều người nài nỉ anh đừng giận cá chém thớt, cố giúp cho họ đạt được tâm nguyện cũng là tích đức về sau vậy. Rồi họ đem quà cáp đến đầy một nhà với lời nói dứt khoát như không: “Ông chủ mà không giúp thì họ... giăng mùng ngủ lại luôn...”

Cảm động vì tấm chân tình của mọi người ngưỡng mộ, Huy Khiêm đành gạt nổi phiền muộn, cùng bé Thanh đêm hôm lại đi săn lùng cỏ thơm...

Rồi vào một đêm trăng sáng, thoang thoang hương đưa từ những nụ hoa khoe sắc trong đêm, Huy Khiêm chợt nhận ra một điều kỳ diệu mà lâu nay bản thân không nhận thấy. Trong ánh trăng mờ ảo bởi sương đêm, ánh mắt của bé Thanh nhìn anh đầy triu mến pha chút băng khuâng. Huy Khiêm thấy mình thật vô tâm khi lâu nay cứ kêu con nhỏ bằng “cô bé”. Thật ra Thanh đã lớn từ cái lúc anh luyện xong Thái âm phù. Con bé ngày nào mới mười lăm, mười sáu, cộng với bảy năm anh luyện bùa Thái âm không phải đã ngoài hai mươi rồi hay sao? Mà đâu riêng gì chuyện Thanh đã lớn... anh cũng đang già ra đấy thôi...!

Phát hiện này khiến Khiêm tỏ ra lúng túng khi đôi diện với đôi mắt to tròn và sâu hun hút của Thanh. Từ trong sâu thẳm cõi lòng anh biết Thanh đang lớn và đẹp ra không thua kém bất cứ ai. Thế mà “con bé” vẫn theo anh suốt bảy năm trời để gửi hương của ngũ thảo. Anh tự tát vào má mình với một điều ngu ngốc không sao tha thứ được. “Chỉ có tình yêu mới khiến một cô gái như thế không rời xa anh. Chỉ có sự thủy chung và sẵn sàng hiến tặng tất cả cho người mình yêu mới thúc đẩy một cô gái kiên nhẫn giúp anh luyện xong Thái âm phù với bảy năm dài đằng đằng...”

Huy Khiêm ngồi nhớ lại từng động thái và cử chỉ của Thanh ngày ấy với một sự xoắn xang dằn vặt trong lòng. Anh mãi đi tìm một kho báu ở tận đâu đâu mà quên phứt đi một bóng hồng bên cạnh. Và cô gái ấy vẫn ngày đêm bên anh, lo lắng cho những việc như: nấu cơm, may vá, quét dọn nhà cửa... một cách âm thầm, với một tình cảm được giấu kín qua dáng dấp thơ ngây, hồn nhiên như thuở nào. Bất giác từ những điều mới phát hiện ra, Huy Khiêm bỗng thấy từ trong tim mình vừa thoát thai một tình cảm mặn nồng, cháy bỏng, sâu sắc đến không ngờ. Bởi anh biết rằng kể từ bây giờ nếu để mất Thanh là sẽ mất tất cả. Và cuộc đời anh cũng không còn ý nghĩa gì khi những cô gái mình yêu mến lần lượt ra đi...

Trong đêm sương huyền ảo, với hương đồng cỏ lạ vây quanh, anh bất giác nắm lấy tay nàng bằng một sự cảm kích không sao thể hiện được. Mà tình yêu thì thể hiện bằng cách nào đây...?

Bàn tay cô gái nóng lên trong tay anh. Ánh sáng nhạt nhòa, huyền ảo như đồng tình với tất cả mọi chuyện. Và cái đêm bất chợt đó trở thành ký ức sâu đậm của hai vợ chồng mà phải mất bảy năm họ mới phát hiện ra mình... yêu nhau...

Đám cưới của “anh Khiêm” và Thanh diễn ra rất nhanh trong sự ngỡ ngàng của cả hai. Nhưng... hàng xóm lại nghĩ khác: “Tụi nó cưới nhau là phải rồi! Tội nghiệp con nhỏ lâu nay cứ ôm sầu... mà thằng kia lại vô tình. Phải chi cưới nhau sớm, bây giờ đã tay bế tay bồng...”

Như vậy đối với người làng thì chuyện anh cưới Thanh đâu có gì là bất ngờ. Người bất ngờ nhất trong chuyện này lại chính là người trong cuộc: kẻ đó chính là anh!...

Một năm sau, căn nhà nhỏ cuối thôn đã có tiếng khóc của trẻ con. Cô gái ngày xưa vẫn bận bịu trăm công ngàn việc cho ông chồng vốn vô tâm như cái thuở nào, nhưng nàng không giận. Vì từ khi quyết định yêu Khiêm nàng đã chấp nhận nhiều thứ, ngay cả việc có thể mất anh cho một người khác... Như thế thì cần chi phải oán giận, khi Huy Khiêm cứ mãi say sưa với “năm loại cỏ thơm” của mình mà quên mất cô vợ đẹp và một chú nhóc đáng yêu đang khóc la đòi sữa mẹ...

Huy Khiêm vẫn mò mẫm cùng Thái âm phù, với nỗi bực tức mà lâu nay chôn đẽ trong lòng. Tại sao Thái âm linh ứng với nhiều người, riêng anh lại không có tác dụng? Như thế quả là bất công đối với anh, một người đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết để rồi không nhận được sự bù đắp nào!

Lần tìm trong mớ hỗn độn từ quá khứ, bất chợt Huy Khiêm nhớ đến một việc mà cả anh và vợ đều quên mất từ lâu. Đã không nhớ thì thôi, một khi đã nhớ phải hỏi ra cho rõ ràng...

- Thanh nè! Anh nhớ có lần em xin một ít cỏ Thái âm là để cho ai vậy?

Thanh vừa nghe chồng hỏi liền đỏ mặt:

- Anh hỏi làm gì? Em giúp mấy đứa bạn trai không được hay sao. Anh giúp người khác được thì... em giúp người quen cũng được chứ có sao đâu.

- Nhưng... anh muốn biết em đã cho ai mớ cỏ đó...

Nét mặt cô gái đỏ lên như ngày nào, rồi ranh mãnh nói:

- Thì em dùng cho chính mình... cũng được vậy!

Huy Khiêm thảng thốt nhìn vợ:

- Không lẽ người đó... là... là...

- Là anh chứ ai nữa. Cứ ở đó thì với là... Thôi đưa hộ cái tả cho em. Thằng nhóc lại tè nữa rồi kìa!

Đến đây thì Huy Khiêm nhỡ lẽ ra. Không ai khác mà chính anh lại là nạn nhân cho phù chú Thái âm bởi cô bé láu lỉnh ngày nào. Rồi khi nhìn vợ đang tất bật với việc chăm nom con trẻ. Nhìn đứa bé kháu khỉnh đang tròn xoe hai con mắt ngó anh. Huy Khiêm chợt cười với chính mình. Anh nghĩ: “Có được một cô vợ xinh xắn đáng yêu như thế, và có một đứa bé trai bụ bẫm đáng yêu nhường ấy, thì dù có mắc phải “bùa yêu” một lần nữa anh cũng cam lòng. Không phải Thái âm phù đã ghi rõ: Tính bất chợt và ngẫu nhiên sẽ quyết định thành công cho bùa Thái âm, và hiệu quả của nó không hề sai trật. Như vậy là đúng quá rồi còn gì...!”

Bình Tân - 05.10.2011.

MacDung